

Cugetari duhovnicesti ale Parintelui Arsenie Boca

- Să nu adormi cu mintea obosită, în dușmănie pe cineva.
- Prilejurile sunt de mai multe feluri: de la diavol, de la fire și îngăduite de Dumnezeu. Le deosebim:
  - Când sunt de la diavol, simți tulburare.
  - Când sunt de la fire, ne apărăm.
  - Când sunt îngăduite de Dumnezeu, simțim o pace, bucurie, mulțumire.
- Să vă învățați să vorbiți puțin și esențial.
- Așa să fie vorba între voi: ca la rugăciune.
- Decât ceartă mai bine pagubă.
- Ajungi la bătrânețe și puterile scad și te trezești că n-ai adunat nimic.
- Pentru valoarea mântuirii nicio suferință nu e imposibilă aici pe pământ, numai și numai să poți câștiga mântuirea.
- Dumnezeu iubește Țara Românească și pe ea vrea să o spele întâi de păcate. La mulți le-a zis: nu plecați din țară că țara noastră are destinul ei și va da cei mai mulți mucenici.
- Să vă rugați să nu vină și peste voi necazurile care vin pe oameni, că vor veni vremuri foarte grele.
- Să nu credeți că voi n-o să răbdați foame.
- Să vă pregătiți pentru martiraj.
- În rugăciunea „Tatăl nostru”, „și nu ne duce pe noi în ispită”, se referă la ispita lepădării de Dumnezeu.
- Prin încercări se spală menajarea de sine. Când ești asuprit, răstignit pe nedrept, să te bucuri.
- Unde ne merge bine, acolo nu sporim; unde-i mai greu, acolo te curățești mai sigur; acolo unde nu ești cioplit, ești un necioplit.
- Să vă așteptați la întâmplări venite din senin. Că nu tu întrebare, nu tu ascultare, nu tu nimic din cele ale căii acesteia.
- Să nu ai niciun amestec cu ai tăi, ca să nu se răcească în inima ta dragostea de Dumnezeu.
- Așa cum ne purtăm cu aproapele, tot așa se va purta Dumnezeu cu noi.
- Nu greșelile altora ne scot din răbdări, ci puțină noastră răbdare; ne cheltuie și răbdarea pe care o mai avem.
- Pe călugări îi bagă în iad nimicurile.
- De câte ori încetezi lucrarea cea bună a sufletului, seamănă a lene.
- Ascultarea care mi se dă, aceasta este voia mea.
- Rugăciunea e alimentată de citirea Sfintei Scripturi și învățătura de credință.
- Omul necurățat de patimi nu poate să priceapă adevărurile de credință.
- Citirea cu socoteală a dumnezeieștilor Scripturi, aprinde și hrănește sufletul cu gândurile lui Dumnezeu, care nu sunt ca gândurile omului.
- Cine se leapădă de sine măcar de atâtea ori cât vin prilejurile pe zi, în chip sincer și cu convingere, capătă nu numai sporire a puterilor sufletești, ci însușirile lui sufletești încep să semene cu ale lui Iisus. Nu mai umblă cu candela stinsă.
- Noi să ne îmbogățim în Dumnezeu, cugetându-L, iubindu-L, împărtășindu-ne cu El, silindu-ne a gândi și a iubi ca El, în toate împrejurările vieții. Iată adevărată bogăție care nu se va lua de la noi.

- Adevărata creștere spirituală e să-ți cunoști neputințele și să te lupți cu ele.
- Singura neputință pe care ți-o iartă Dumnezeu este aceea de a nu putea intra prin ușile închise.
- În cartea vieții te scriu mai ales faptele pe care le-ai făcut plângând.
- Fericit este acela care, zilnic fiind ocărat și defăimat pentru Dumnezeu, se silește spre răbdare; el va dănuți cu mucenicii, cu îndrăzneală va vorbi și cu îngerii.
- Omul învață 6 ani ca să vorbească și 60 de ani trebuie să învețe să tacă.
- Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.
- Să cultivăm energia voinței.
- Cuvintele noastre sunt ființe vii și ne însoțesc până la judecata din urmă, cu calitatea cu care au fost spuse, cu valoarea creștină sau necreștină.
- Să ne preocupe tăcerea. Pălmuirile întinăciunilor să ne mențină în stare de umilință și smerenie.
- Să-L iubim pe Mântuitorul mai mult decât orice. Destinul nostru e colossal de înalt: îndumnezeirea.
- Prin supărări, tulburări, ceartă, iuțea, se pierde o energie bună din noi. Prin dragostea de Dumnezeu se adună o energie foarte binefăcătoare care înlătură și bolile, iar când se pierde dragostea lui Dumnezeu (energia) apar bolile.
- Îngerul păzitor de la botez este păzitorul legilor dumnezeiești, pe care omul trebuie să le îndeplinească.
- Nu împrumuta celui rău mintea, ochii, gândurile, nu da degetul că îți ia mâna toată.
- Numai în Duhul Sfânt poate fi obște unită. Duhurile au magnetism, cei ce se aseamănă se adună. Scopul creștinului este dobândirea Duhului Sfânt. Trebuie să stai în prezența chipului Domnului Hristos din tine, și în mod sigur aveți ceva foarte bun în voi. Dați ajutor acestui element în care existăm, trăim și suntem. Dacă nu iubești, urăști, critici, tragi sforile. Satana luptă continuu cu legea lui Dumnezeu din inima ta și îți îndreaptă iubirea către tine, iubirea de sine și ajungem până a urî pe Dumnezeu, căci eu-l e ateu. Nu te poți lua „la trântă” cu el fără „Doamne Iisuse...”, și nu poți zice „Doamne Iisuse...” câtă vreme nu ești sub ascultarea cuiva.
- Faceți măcar 100 de metanii pe zi, că vă dă sănătate sufletească și trupească.
- Când îți aduci aminte de Dumnezeu înmulțește rugăciunea, ca atunci când Îl vei uita, Dumnezeu să-și aducă aminte de tine. Dacă uiti sa zici „Doamne Iisuse...”, zi: „Doamne, nu uita de mine cum uit eu de Tine”.
- Focul sfârșitului va arde totul, numai bunurile spirituale nu. Ce ai pus tu pe mintea ta, cunoștințele, îmbrăcămintea minții, nevoințele, ostenele, te însoțesc dincolo.
- Eu vă ajut cu smerenia, căci ea are toate darurile. Smerenia e dulama lui Dumnezeu.
- Uscăciunea sufletească nu e deznădejde, ci e una din nevoințele cele fără de voie, care mai mult spală sufletul decât ostenele cele de voie.
- Prin nimic nu ne mâhnim mai mult cu mila lui Dumnezeu ca în rugăciunea făcută din durere pentru alții.
- Cel mai frumos dar pe care-l putem face lui Dumnezeu e să ne dăruim Lui, pe noi înșine, pe viață. Dumnezeu primește și îmbrățișează, apără și întărește un asemenea dar.
- Acela a cărui inimă s-a făcut una cu Dumnezeu, stă în fața oamenilor ca o floare supremă a umanității.
- Răbdarea răului, iertarea fraților și rugăciunea în ascuns, au putere înaintea lui Dumnezeu.

- Dacă sufletele părăsesc râvna, atunci și Duhul lui Dumnezeu care le-a fost dat se depărtează.
  - Patimile și faptele [rele] nu scad decât numai când dobândești o atenție neîncetată la tot ce gândești. Gândul să știm să-l măturăm, dacă e de măturat, dacă nu, să-l ajutăm.
  - Mare meșter e vicleanul, până și în poruncile lui Dumnezeu se ascunde.
  - Gândirea călugărului e ca o albie între maluri, iar cele două maluri sunt ascultarea și lepădarea de sine.
  - Ca să scapi de uriașul minții (de uitare) trebuie să citești până la istovire.
  - Ori de câte ori îți se taie capul (căpos) ești răstignit pe cruce și așa îți trebuie; prin aceasta urmează pe Domnul Hristos.
  - Nu primești ocară, pierzi mântuirea și devii jucăria lui sarsailă.
  - Lucrul cel mai de folos începătorilor este ocară, că dacă ești umilit, nu te mândrești.
  - Pe Duhul Sfânt Îl dobândim prin câștigarea prilejurilor, iar când răspunzi înapoi celui ce te ocărăște ești de partea celui rău și nu a Duhului Sfânt.
  - Feriți-vă de limbajul vulgar, obișnuți-vă cu limbajul cărților sfinte. Trebuie curățată mintea, că limba altfel nu se curățește.
  - Răbdând canonul și zicând: „așa îmi trebuie”, așa mi se iartă păcatele.
  - Să nu răspunzi cu înțepături, coarne, copite, a nu te apăra, să-ți îmblânzești câinele.
  - Cine nu iubește certarea, n-are minte.
  - Pe vârful limbii călărește satana.
  - Cei ce ne critică sunt mai aproape de adevăr decât cei ce ne laudă.
- Îngăduie Dumnezeu să-ți auzi păcatele tale cele cu mintea. De o ocară nu te speli apărându-te, ci însușindu-ți-o.
- Ori de câte ori te mândrești, te aperi și nu ești smerit, te atacă și te pedepsește vrăjmașul nocturn, dar cu voia lui Dumnezeu.
  - Nu cedezi la voia ta și așa pierzi vremea și cu ea mântuirea.
  - Când ai vreo ispită, nu sta posomorât, că nu e bine. Posomorea adâncește ispita și gândul tot la ea. Fii senin și nu te lăsa dus în ispită. Ispita nu vine la întâmplare, ci după pofta ta.
  - Prin unire se măresc lucrurile mici, prin vrajbă se prăpădesc și cele mari.
  - Luați aminte: orânduiala de sine în mănăstirea de obște e neorânduială.
  - Așa de atenți trebuie să fim cu sufletul nostru, ca și când am locui în casă cu un șarpe, că așa și este.